

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาลีลาภาษาในงานเขียนของวณิช จรุงกิจอนันต์ ในด้านการใช้ถ้อยคำ การใช้คำให้เกิดภาพ การใช้ประโยค น้ำเสียงและท่าทีของผู้แต่งจากงานเขียนประเภทเรื่องสั้น นวนิยาย สารคดี บทความรวมเล่มและบทความประจำ รวม 6 ประเภท ผลการศึกษารูปได้ดังนี้

1. ลีลาภาษาในการใช้ถ้อยคำ

วณิช จรุงกิจอนันต์ มีความสามารถในการเลือกใช้ถ้อยคำได้อย่างเหมาะสมกับประเภทของงานที่เขียนไม่ว่าจะเป็นเรื่องสั้น นิยาย นวนิยาย สารคดีหรือบทความต่าง ๆ โดยพบลักษณะของการใช้ถ้อยคำ 8 ลักษณะ ดังนี้

1.1 การใช้คำเหมาะสมกับตัวละครและเนื้อเรื่อง

1.1.1 การใช้คำศัพท์เฉพาะ พบว่าผู้เขียนใช้คำศัพท์เฉพาะในการอธิบายถึงการเรียนของคณะจิตรกรรม เช่น การทำพิมพ์สังกะสี การทำพิมพ์หิน การสมัครเข้าเรียนมหาวิทยาลัยต่างประเทศ

1.1.2 การใช้คำเก่า คำโบราณ ผู้เขียนใช้คำเก่า คำโบราณตามลักษณะของเนื้อเรื่องและตัวละครซึ่งเป็นคนรุ่นเก่า เช่น คำว่า ตีนท่า, เปิบ ในเรื่องเพลงใบไม้

1.1.3 การใช้สำนวนใหม่ พบว่าผู้เขียนนิยมนำสำนวนที่เคยใช้กันอยู่มาทำเป็นสำนวนใหม่ของตนเอง เช่น มดไม่ให้ไตไรไม่ให้ตะ น้ำท่วมทุ่งผักบุ้งหروมแหรม น้ำไหลไฟแลบ ฯลฯ

1.2 การใช้คำที่ใช้สื่อสารแบบสามัญชนทั่วไป

1.2.1 การใช้คำภาษาปาก พบว่าในงานเขียนบันเทิงคดีทุกประเภทผู้เขียนนิยมใช้ภาษาปาก เพื่อแสดงความสนิทสนมและเป็นกันเองกับผู้อ่าน โดยพบมีการใช้คำตลาด คำแสดงคำหยาบ คำตัด คำย่อ และการใช้ภาษาถิ่น

1.2.2 การใช้คำภาษาต่างประเทศ พบการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษและคำกรรูปในเรื่องจดหมายถึงเพื่อน เนื่องจากนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับประเทศสหรัฐอเมริกา

1.3 การเล่นคำ พบการใช้คำซ้ำและคำซ้อน เพื่อแสดงถึงความสามารถของผู้เขียนในการสร้างสรรค์ถ้อยคำ

1.4 การเล่นเสียง พบว่าผู้เขียนนิยมเล่นเสียงพยัญชนะแบบลิ้นไหลบางครั้งอาจมีความหมายหรือไม่มีความหมาย เช่น ระทระทวยระทระดมและเทะ ฟุ่งเพื่อฟุ่มเพื่อยฟูฟ่าน่าพะและฟอพิฟฟัน

1.5 การใช้คำเลียนเสียงพูด พบการใช้คำเลียนเสียงพูดเพื่อแสดงความเป็นกันเอง

1.6 การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ พบการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติเพื่อให้เกิดอารมณ์และความรู้สึกคล้อยตาม

1.7 การใช้คำติดปาก พบว่าผู้เขียนใช้คำติดปากอยู่หลายคำ เช่น แบบว่า อย่างกะ เหลือบ่ากว่าแรง

1.8 การแทรกบทกลอนหรือบทเพลง พบว่าผู้เขียนมีความภาคภูมิใจที่เกิดจังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งมีนักร้อง พ่อเพลงแม่เพลงพื้นบ้านที่มีชื่อเสียงหลายคน และคิดว่าตนเองจำเนื้อเพลงและร้องเพลงได้เกือบทุกเพลงเพราะเป็นสายเลือดชาวสุพรรณบุรี จึงมักแทรกบทเพลงที่ชอบไว้ในงานเขียนหรืออาจแทรกบทกลอนเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดและแสดงให้เห็นความสามารถของการเป็นนักกลอนเก่าที่เคยผ่านสนามแข่งขันมีรางวัลชนะเลิศมาแล้ว

2. ลีลาภาษาในการใช้คำให้เกิดภาพ

นอกจากนั้นในงานเขียนของผู้เขียนยังสอดแทรกการใช้คำในการสื่อให้ผู้อ่านได้มองเห็นภาพ 4 ลักษณะ คือ

2.1 การใช้คำอุปมา พบการใช้คำเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับสิ่งหนึ่งเพื่อให้เห็นจริง เช่น ดูราวเหมือน

2.2 การใช้คำอุปลักษณะ พบการใช้คำเปรียบเทียบจากสิ่งหนึ่งเป็นสิ่งหนึ่ง โดยพบการใช้คำ “เป็น”

2.3 การใช้บุคลาธิษฐาน พบการใช้บุคลาธิษฐานในเรื่องเพื่อนผู้อยู่ในบ้านเพียงเรื่องเดียว เนื่องจากเป็นเรื่องที่ผู้เขียนพูดคุยกับสัตว์ที่อาศัยอยู่ในบ้าน

2.4 ภาพพจน์แบบประชดประชัน พบการใช้คำเชิงประชดประชันเนื่องจากผู้เขียนมีทัศนคติต่อสังคมและให้ความเอาใจใส่ต่อสังคมมากเป็นพิเศษ

3. ลีลาภาษาในการใช้ประโยค

การศึกษาลักษณะการใช้ประโยค พบว่าผู้เขียนมีการใช้ประโยค 3 ลักษณะ คือ

3.1 การใช้ประโยคในการสื่อสาร

3.2 การใช้ประโยคสั้น

3.3 การใช้ประโยคยาว

ข้อน่าสังเกตคือในงานเขียนของวณิชจะพบการใช้ประโยคยาวมากกว่าประโยคแบบสั้น ๆ เนื่องจากผลงานส่วนใหญ่เป็นการเขียนบทความ

4. ลีลาภาษาในด้านน้ำเสียงหรือท่าทีของผู้แต่ง

การศึกษาด้านน้ำเสียงหรือท่าทีของผู้แต่ง พบว่าผู้เขียนซึ่งมีชีวิตอยู่ในยุค 14 ตุลาคม 2516 ซึ่งเป็นยุคของการแสดงทัศนคติต่อสังคมได้อย่างกว้างขวาง ทำให้พบการใช้น้ำเสียงในงานเขียนใน 4 ลักษณะ คือ

- 4.1 น้ำเสียงประชดประชัน
- 4.2 น้ำเสียงเคร่งเครียดจริงจัง
- 4.3 น้ำเสียงร่าเริง
- 4.4 น้ำเสียงเรียบง่ายตรงไปตรงมา

ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากผู้วิจัยศึกษาผลงานการเขียนของวณิช จรุงกิจอนันต์แบบเฉพาะเจาะจงและศึกษาเฉพาะเรื่องลีลาภาษาเท่านั้น ยังมีผลงานอื่น ๆ ที่น่าสนใจอีก ดังนี้

1. ผู้วิจัยไม่ได้นำผลงานประเภทหนังสือเด็กมาทำการวิจัย จึงควรที่จะศึกษาวรรณกรรมประเภทหนังสือเด็กของวณิช จรุงกิจอนันต์ เนื่องจากผลงานด้านนี้ได้รับรางวัลจากการประกวดหลายเรื่องเช่นเดียวกัน
2. ผู้เขียนเป็นนักกลอนที่เคยได้รับรางวัลชนะเลิศ จึงควรศึกษาวรรณกรรมประเภทร้อยกรอง
3. ผู้เขียนเป็นนักเขียนที่เกิดในยุค 14 ตุลาคม 2516 เป็นพวกที่ให้ความสำคัญแก่สังคม จึงน่าจะศึกษาแนวคิดทางสังคมของวณิช จรุงกิจอนันต์ ว่าเป็นอย่างไร
4. ผู้เขียนได้รับอิทธิพลมาจากการอ่านหนังสือของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช จึงควรศึกษาผลงานของทั้งสองท่านแล้วนำมาเปรียบเทียบลีลาภาษาว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร